

Beretn. ang. De Forenede Nationers 11. plenarforsamling.

Allerede ved åbningen af debatten om Cypernspørgsmålet forelå der såvel et græsk som et britisk resolutionsforslag.

I det græske forslag udtaltes ønsket om, at der blev givet Cyperns befolkning lejlighed til at træffe bestemmelse om sin egen fremtid ved anvendelse af retten til selvbestemmelse.

Det britiske forslag gik ud på at opfordre den græske regering til at træffe effektive foranstaltninger til at hindre støtte og opmuntring fra Grækenland til terrorismen på Cypern. I indledningen henvistes til, at terroristorganisationer på Cypern gennem et betydeligt tidsrum havde modtaget støtte fra Grækenland i form af våben, ammunition og penge, og at Athen radio trods gentagne forestillinger fra den britiske regering regelmæssigt havde udsendt specielle programmer til Cypern indeholdende tilskyndelse til opstand og vold.

Samme dag forelagdes yderligere et andet græsk resolutionsforslag, hvori det blev foreslået at nedsætte en komité, som skulle have til opgave at foretage undersøgelser ved direkte iagttagelse og at rapportere om undersøgelsestaterne resultater til næste plenarforsamling.

Fra adskillige sider blev der givet udtryk for modvilje mod deltagelse i debatten, idet man fandt, at FN burde intervenere mindst muligt i denne sag, som kun lod sig løse ved direkte forhandlinger mellem parterne. Det stod derfor hurtigt klart, at hverken det britiske eller de græske resolutionsforslag havde udsigt til at blive vedtaget; ej heller et forslag fra Panama om nedsættelse af et udvalg, der skulle undersøge forholdene på stedet, afgive beretning til næste plenarforsamling og heri stille forslag til en løsning af konflikten, kunne få fornøden støtte. Blandt mange andre erklærede således USA, Norge og Island, at de ikke så sig i stand til at stemme for nogen af resolutionerne. Der blev herefter af blandt andet Thailand underhånden udfoldet bestræbelser for at finde en kompromisløsning, men først et af Indien udarbejdet forslag fik støtte af såvel Storbritannien og Tyrkiet som Grækenland. I forslaget udtrykkes der et alvorligt ønske om, at en fredelig, demokratisk og retfærdig løsning må blive fundet i overensstemmelse med FN-pagtens principper og formål, samt håbet om, at forhandlingerne vil blive gen-

optaget og fortsat i dette øjemed. Resolutionen, der uden indvendinger blev givet prioritet over de andre resolutionsforslag, blev vedtaget med 76 stemmer for, ingen imod, medens 2 lande (Afghanistan og Panama) afholdt sig fra at stemme. Storbritannien, Grækenland og Panama trak herefter deres respektive forslag tilbage.

På plenarforsamlingens møde den 26. februar 1957 blev resolutionen uden debat bekræftet med 57 stemmer for (herunder de nordiske lande, Storbritannien, Grækenland og Tyrkiet), ingen imod og 1 blank stemme.

9. Racekonflikten i Sydafrika.

(Dagsordenens punkt 61).

Under debatten i det særlige politiske udvalg om ovennævnte dagsordenspunkt fremsattes to forskellige resolutionsudkast, som senere blev sammenarbejdet til et fællesforslag støttet af Ceylon, Grækenland, Haïti, Iran, Irak og Philippinerne. Forslaget var udtryk for et i udvalget udbredt ønske om ved behandlingen af dette dagsordenspunkt at søge undgået sådanne skridt, som kunne motivere Den sydafrikanske Unions udmeldelse af De Forenede Nationer, og for et ønske om at nå frem til en fælles tekst, hvorom et stort flertal i udvalget ville kunne samles. Sydafrika deltog ikke i udvalgsarbejdet.

I dette fællesforslag, der i udvalget kun mødte modstand fra enkelte delegationers side, beklages det, at den sydafrikanske regering endnu ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til pagten, men fortsat sin racediskriminatoriske politik. Videre indeholder det en anmodning til Unionens regering om at optage sin stilling til fornyet overvejelse og ændre sin politik i lyset af de i pagten indeholdte forpligtelser samt en opfordring til Unionen om at samarbejde om spørgsmålets løsning, ikke mindst ved deltagelse i arbejdet i FN, hvis generalsekretær anmodes om, når omstændighederne måtte tilsige det, at sætte sig i forbindelse med Unionens regering med henblik på at fremme resolutionens formål.

Resolutionsforslaget vedtoges den 21. januar 1957 med 55 stemmer (heriblandt Danmark, Finland, Norge og Sverige; Island deltog ikke i afstemningen), 5 stemmer